

[Holger Larsen.]
ind, at her er der jo ikke Tale om Aldersrentelovgivningen. Da der var Tale om Aldersrentelovgivningen, stillede vi vort Forslag dér og tog kun de gamle med. Her er der Tale, skal vi sige, om et Isforslag, om et Vinterforslag, et øjeblikkeligt Forslag, fordi vi ved, at der sidder Bunker af Mennesker derude og lider Nød, som ikke kan hjælpes gennem den private Godgørenhed. Gennem denne stærke Udvikling af den private Godgørenhed, disse mange Opraab i Bladene, naar man jo blot at understrege, at der er Nød til Stede i vort Samfund. Det er givet, at i samme Øjeblik man stiller et Forslag, som ikke er et Aldersrenteforslag, saa maa man tage de to Grupper med, de gamle og Invaliderne, og sørge for i alt Fald at holde Kulden borte fra deres Hjem. Jeg skulde dog mene, at alt taler for at hjælpe dem. Husk paa, en Invalid er et Menneske, som har mistet de to Trediedele af sin Arbejdsevne, som kun har den ene Trediedel tilbage, med den skal han konkurrere med raske Medborgere, og hans Understøttelse er 540 Kr. om Aaret, det vil sige 1 Kr. 50 Ø. om Dagen. Det er lige det, vi giver for en Kop Morgenkaffe. Det har en saadan Mand at leve af hele Dagen; skal han have en Smule Kul, maa han undvære Mad i to Dage for at faa en hl Kul. Saaledes er det faktiske Forhold. Det er jo ikke saaledes, at Invaliderne gaar derhjemme i varme, tæppebelagte Stuer og har det godt hos Forældrene. Der kan være en enkelt Invalid, der har det paa den Maade. Men de 26 000 Invalidere har ikke saadanne Forhold, som man her søger at foregøgle for dette høje Ting, paa ingen Maade. Mange af disse stakkels Invalidere er oven i Købet gifte og skal forsørge deres Familie. Jeg skulde mene, at der var al Aarsag til, naar man kommer med en Lejlighedslov, som ikke tager udelukkende Sigte paa at give de gamle Brændsel, men tager Sigte paa at tage de daarligst stillede i vort Samfund med ind under Statshjælpen, da ogsaa at tage Invaliderne med.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Vesterager, at han havde haabet, at Brændseloven skulde drive over i Aar. Det vidner højt om den Kærlighed, det ærede Medlem har til de gamle. Det ærede konservative Medlem gaar rundt og haaber paa, at ingen andre skal røre sig for at hjælpe de gamle, at ingen skal forsøge paa at hjælpe dem. Det er en stor Skuffelse for ham, at der virkelig findes Mennesker herhjemme, som er villige til at komme de gamle til Hjælp paa en eller anden Maade.

Og hvad er det saa, det ærede Medlem Hr. Vesterager giver de gamle i denne Kærlighed, som han fremhykler for dem?

Formanden: Ord som „foregøgle“ og „hykle“ synes jeg ikke er passende.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Holger Larsen): Jeg skal ikke diskutere med Formanden.

Formanden: Det kan det ærede Medlem heller ikke.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Holger Larsen): Hvad er det, det ærede Medlem Hr. Vesterager byder de gamle? Jo, han byder dem Folkeforsikring. Det er det, han mener med, at der kan forhandles videre om at finde andre Principper, hvorefter de gamle kan hjælpes bedre. Altsaa, de gamle, der sidder hjemme i deres Lejligheder og fryser, skal vente, til det ærede Medlem om 10—20—30 Aar kan faa gennemført Folkeforsikringen. Saa skal de faa Brændselshjælp. Er det et Standpunkt at tage, naar man staar overfor Nød!

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Indenrigsminister. Jeg kan ellers godt gaa ind paa en legende og spøgefuld Tone, det er der ikke noget i Vejen for, men jeg maa sige, at jeg kan ikke her, hvor det drejer sig om Menneskelykke, gaa ind paa Ministerens spøgefulde, overlegne Tone og meget vidtsvævende Tale, hvor han slet ikke beskæftigede sig med det reelle Spørgsmaal, om han vilde give de gamle Hjælp til Brændsel eller ikke, og om han vilde give Invaliderne Hjælp til Brændsel, men hvor han bestandig befinder sig i Udenværkerne og naturligvis med Lyst og Interesse tager en Debat op med det ærede Medlem Hr. Holdgaard om, hvorvidt der skal prisreguleres paa Brændsel i København eller ikke. Det forstaar jeg saa godt: blot væk fra Realiteten. Realiteten er: Vil den højtærede Minister give noget, eller vil han ikke give noget?

Den højtærede Minister begyndte med at sige, at han havde sjældent set noget saa forvirret som dette Forslag. Dér maa jeg sige: Hus forbi! naar det kommer fra den Side. For den højtærede Indenrigsminister kender jo udmærket godt fra sig selv forvirrede Ting. Jeg behøver bare at henvise til de Cirkulærer, der blev udsendt om 25 pCt.s-Hjælpen, hvor det ene maatte ud for at slaa det andet ihjel. Eller jeg kan fra den allersidste Tid henvise til Cirkulæret om den kommunale Valgret, som var stik imod Loven og naturligvis maatte tilbagekaldes.